

Sygn. akt II Ca 665/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Podolska-Kojtych

Sędzia Sądu Okręgowego Krzysztof Niezgoda

Protokolant Paulina Trzcńska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2019 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. D.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 4816,30 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a) od kwoty 4466,30 zł od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 350 zł od dnia 18 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 10 maja 2018 roku, w sprawie I C 656/17

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1) w punkcie I w ten sposób, że oddala powództwo również w części obejmującej żądanie zapłaty kwoty 3292,14 zł (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote czternaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz żądanie zapłaty kwoty 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,

2) w punkcie III w ten sposób, że zasądza od Ł. D. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1422,20 zł (tysiąc czterysta dwadzieścia dwa złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

3) w punkcie IV b) w ten sposób, że nakazuje ściągnąć od Ł. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 113,19 zł (sto trzysta złotych dziewięćnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

II. zasądza od Ł. D. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 633 zł (sześćset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 665/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 sierpnia 2017 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 18 sierpnia 2017 roku, powód – Ł. D., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego – Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4816,30 zł z odsetkami ustawowymi za późnienie od kwoty 4466,30 zł od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 350 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na skutek działania sprawcy zdarzenia, który posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego, powód doznał szkody w pojeździe marki J. (...), numer rejestracyjny (...). Pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w zaniżonej wysokości, to jest w kwocie 6977,14 zł. Powód zlecił wykonanie kosztorysu naprawy, zgodnie z którym wartość naprawy pojazdu wynosiła 11443,44 zł, a wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosiła 11700 zł. Szkoda całkowita nie wystąpiła.

Powód wskazał, że ubezpieczyciel zaniżył wartość odszkodowania o kwotę 4466,30 zł.

Powód wskazał, że dochodzi również zwrotu kwoty 350 zł poniesionej na opinię rzeczoznawcy, a wydatek ten pozostaje w ścisłym związku ze szkodą i odmową wypłaty odszkodowania (k. 2-6).

*

W dniu 23 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 776/17, uwzględniając żądanie pozwu (k. 20).

*

Od nakazu zapłaty z dnia 23 sierpnia 2017 roku pozwany – Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 24-34).

*

Wyrokiem z dnia 10 maja 2018 roku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 6 kwietnia 2017 roku w L., na skrzyżowaniu ul. (...) II i ul. (...), miało miejsce zdarzenie drogowe, w trakcie którego B. W., kierując pojazdem marki T., numer rejestracyjny (...), wykonując nieprawidłowo manewr skręcania doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki J., numer rejestracyjny (...), kierowanym przez Ł. D.. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległy elementy lewej przedniej części pojazdu marki J., numer rejestracyjny (...), stanowiącego w tym czasie własność Ł. D..

Sąd Rejonowy ustalił, że samochód marki T., numer rejestracyjny (...), którym w chwili kolizji drogowej z dnia 6 kwietnia 2017 roku kierowała B. W., posiadał w dniu zdarzenia ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) (znak towarowy, pod którym Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna oferuje ubezpieczenia dla klientów indywidualnych oraz małych i średnich przedsiębiorstw), numer polisy: (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 kwietnia 2017 roku Ł. D. zgłosił szkodę w pojeździe marki J. do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. W toku likwidacji szkody (w sprawie numer (...)(...)) w dniu 12 kwietnia 2017 roku dokonano oględzin uszkodzonego pojazdu marki J., na podstawie których sporządzona została kalkulacja naprawy numer (...) -01 z dnia 12 kwietnia 2017 roku, w której określono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 6977,14 zł brutto, zaś wartość rynkową pojazdu marki J. przed szkodą ustalono na kwotę 11000 zł. W oparciu o te ustalenia, decyzją z dnia 2 maja 2017 roku ubezpieczyciel przyznał Ł. D. odszkodowanie w kwocie 6977,14 zł, które zostało przelane na wskazany przez niego rachunek bankowy. Jednocześnie informowano poszkodowanego, że dokonano pomniejszenia kosztu naprawy pojazdu o wzrost wartości pojazdu wynikający z uwzględnienia w

kalkulacji kosztów nowych części podlegających zużyciu eksploatacyjnemu i/lub usunięcia uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą.

Sąd Rejonowy ustalił, że nie godząc się z ustaleniami ubezpieczyciela co do kosztów naprawy pojazdu marki J., numer rejestracyjny (...), Ł. D. zlecił rzeczoznawcy J. W. sporządzenie kosztorysu naprawy uszkodzeń tego pojazdu. Rzeczoznawca w dniu 5 sierpnia 2017 roku sporządził kalkulację naprawy, w której wycenił naprawę pojazdu marki J., numer rejestracyjny (...), na kwotę 11443,44 zł, a wartość rynkową pojazdu przed szkodą na kwotę 11700 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w 2016 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z różnymi podmiotami (...) w przedmiocie udzielania klientom wskazanym przez ubezpieczyciela rabatów na materiały lakiernicze wykorzystywane w procesach likwidacji szkód.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu zdarzenia z 6 kwietnia 2017 roku pojazd marki J., numer rejestracyjny (...), posiadał wcześniejsze nienaprawione uszkodzenia karoserii oraz ślady wcześniejszych napraw blacharskich.

Sąd Rejonowy ustalił, że Ł. D. nie naprawił uszkodzeń w pojeździe marki J. zaistniałych w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 6 kwietnia 2017 roku; w sierpniu 2017 roku zbył go w stanie uszkodzonym za cenę około 5000 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu J., numer rejestracyjny (...), powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 6 kwietnia 2017 roku, wynosi 10269,28 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody wynosiła 11700 zł. Naprawa samochodu J., numer rejestracyjny (...), z zastosowaniem części innych niż części jakości O (oryginalne) nie jest wystarczająca, z uwagi na reżim technologiczny producenta pojazdu, a ponadto taka naprawa nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

Sąd Rejonowy wskazał dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, oraz przedstawił swoje stanowisko w zakresie oceny dowodów.

Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, który nie kwestionował ustaleń w tym zakresie dokonanych w toku postępowania likwidacyjnego numer (...) -01.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152), a ponadto omówił przesłanki odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że wskazane przesłanki odpowiedzialności sprawcy kolizji drogowej z dnia 6 kwietnia 2017 roku nie były kwestionowane przez pozwanego w toku rozprawy, który już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność co do zasady.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 363 § 1 k.c. i wyjaśnił, że odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód skorzystał z kosztorysowego rozliczenia szkody, w związku z czym ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za sprawcę szkody i po oględzinach pojazdu oraz sporządzeniu kosztorysu naprawy przedstawił poszkodowanemu rozliczenie, zgodnie z którym wartość naprawy pojazdu marki J., numer rejestracyjny (...), została oszacowana na kwotę 6977,14 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana i w jakim zakresie. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalać według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania.

Sąd Rejonowy skazał, że podziela wnioski płynące z opinii sporządzonej przez biegłego R. F., który na podstawie dostępnego w aktach sprawy materiału dowodowego wycenił niezbędny koszt przywrócenia stanu pojazdu marki J. sprzed powstania szkody z dnia 6 kwietnia 2017 roku na kwotę 10269,28 zł brutto, przy założeniu, że pojazd przed szkodą posiadał zamontowane oryginalne części zamienne producenta pojazdu, a więc z wykorzystaniem do naprawy części oryginalnych, fabrycznych producenta pojazdu, z uwzględnieniem ich wcześniejszego stanu technicznego, w tym wcześniejszych uszkodzeń i napraw.

Sąd Rejonowy wskazał, że po uwzględnieniu kwoty wypłaconej jeszcze w postępowaniu likwidacyjnym przez ubezpieczyciela, należało przyznać Ł. D. dodatkowo żadaną przez niego kwotę 3292,14 zł (10269,28 zł – 6977,14 zł = 3292,14 zł) tytułem dodatkowego odszkodowania równoważnego niezaspokojonym kosztom przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 6 kwietnia 2017 roku.

W ocenie Sądu, tak ustalone odszkodowanie pozwoli powodowi na zrekompensowanie doznanej przez niego szkody i przywrócenie jego stanu majątkowego sprzed szkody oraz jednocześnie nie doprowadzi do jego wzbogacenia kosztem pozwanego ubezpieczyciela ponad miarę.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 481 § 1 k.c., art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i uznał, że powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie kwoty 3292,14 zł od dnia 7 maja 2017 roku, bowiem tego dnia upłynął już trzydziestodniowy termin od dnia zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi.

Sąd uznał, że od kwoty 350 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania zleconej przez powoda opinii prywatnej, odsetki „za zwłokę” przysługują powodowi od dnia wniesienia powództwa, to jest od dnia 18 sierpnia 2017 roku.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 108 § 1 k.c. i art. 100 zd. 1 k.c.

*

Od wyroku z dnia 10 maja 2018 roku apelację wniósł pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, zaskarżając ten wyrok w części obejmującej rozstrzygnięcia zawarte w punktach I, III i IV.

Pozwany zarzucił:

„I. Naruszenie przepisów prawa, mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki, doświadczenia życiowego błędne ustalenie wysokości odszkodowania, podczas gdy z zeznań powoda wynika, iż zaniechał on naprawy uszkodzonego pojazdu, jednocześnie zbywając go w stanie uszkodzonym;
2. art. 232 kpc w związku z art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód udowodnił wielkość szkody, podczas gdy powód ostatecznie nie określił za jaką wartość sprzedał uszkodzony pojazd, a tym samym nie wykazał jakiego uszczerbku na majątku doznał w wyniku przedmiotowej szkody;
3. art. 227 kpc w zw. z art. 248 § 1 kpc w zw. z art. 162 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego pozwanego w zakresie zobowiązania powoda do przedstawienia umowy sprzedaży pojazdu uszkodzonego, która stanowiła dowód

faktu istotnego do rozstrzygnięcia sprawy, co w konsekwencji spowodowało, iż Sąd I instancji błędnie ustalił wysokość należnego powodowi odszkodowania;

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego , a mianowicie:

1. art. 363 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 824¹ § 1 k.c. poprzez ich niewłaściwą wykładnię i błędne przyjęcie, że powodowi należy się odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu, podczas gdy tej naprawy nie dokonał sprzedając uszkodzony samochód, co w konsekwencji spowodowało, iż pozbawił się. prawa do żądania przywrócenia stanu poprzedniego”.

Pozwany wniósł o :

„1. zmianę zaskarżonego wyroku częściowo, to jest przez oddalenie powództwa, co do kwoty 3 292, 14 zł oraz 350 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od tych kwoty, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych”1 (k. 220-225).

÷

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania za drugą instancję (k. 242v).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna w całym zakresie zaskarżenia, chociaż nie wszystkie podniesione w niej zarzuty są trafne.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ponowne szczegółowe przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

W rozpoznawanej sprawie doszło natomiast do naruszenia przepisów art. 824¹ § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 zd. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez ich niezastosowanie.

Pierwszy przepis stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Drugi przepis stanowi, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Z przepisów zawartych w art. 822 k.c. oraz z przepisów ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jednoznacznie wynika, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może mieć wyłącznie postać świadczenia pieniężnego. O ile od osoby odpowiedzialnej za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym poszkodowany może domagać się również naprawienia szkody przez przywrócenie przez tę osobę stanu poprzedniego, a więc przez spełnienie świadczenia niepieniężnego, z ograniczeniami wynikającymi z końcowej części przepisu art. 363 § 1 k.c., o tyle świadczenie z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może mieć wyłącznie postać świadczenia pieniężnego.

Oczywiście przy określeniu wysokości odpowiedniej sumy pieniężnej, jako formy naprawienia szkody (art. 363 § 1 k.c.), mogą być w konkretnym wypadku uwzględnione wydatki, jakie należałoby ponieść w celu przywrócenia stanu poprzedniego (sprzed szkody), jednak nie oznacza to automatyzmu w określeniu wysokości „odpowiedniej sumy pieniężnej”.

Trafne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego jest niezależne od tego, czy naprawa rzeczy uszkodzonej przez ruch ubezpieczonego pojazdu została już dokonana, czy też jeszcze nie.

Dla określenia wysokości szkody, a tym samym wysokości świadczenia ubezpieczeniowego nie jest jednak obojętna okoliczność, że naprawa uszkodzonej rzeczy nie będzie mogła być dokonana przez poszkodowanego z tej przyczyny, że nie jest już właścicielem tej rzeczy lub rzecz już nie istnieje.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną był fakt, że w sierpniu 2017 roku Ł. D. sprzedał uszkodzony pojazd osobie trzeciej w stanie po wypadku, a więc bez przeprowadzania naprawy tego pojazdu. Powód wskazał, że sprzedał tę pojazd za kwotę około 5000 zł. Jest zatem oczywiste, że powód nie będzie dokonywał naprawy samochodu, którego nie jest już właścicielem.

Okolicznością bezsporną w rozpoznawanej sprawie był również fakt, że ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu kwotę 6977,14 zł.

Już w postępowaniu likwidacyjnym ubezpieczyciel określił wartość pojazdu według stanu przez szkodą na kwotę 11000 zł. Wartość ta w niewielkim stopniu odbiegała od wartości wskazanej w rozpoznawanej sprawie przez powoda na kwotę 11700 zł (k. 11).

Sprzedaż pojazdu przez powoda spowodowała, że z tytułu ceny uzyskał kwotę 5000 zł. Wprawdzie powód wskazał, że była to kwota „około 5000 zł”, jednak należy wskazać, że ciężar dowodu, iż powód uzyskał cenę niższą niż 5000 zł, spoczywał na powodzie, gdyż zgodnie z przepisem art. 6 k.c., to powód wywodził skutki prawne z okoliczności, że uszkodzony pojazd miał jak najniższą wartość, a więc że został sprzedany za jak najniższą cenę. Powód odmówił przy tym przedstawienia umowy sprzedaży, pomimo wniosku strony przeciwnej o przedstawienie takiego dowodu (k. 210).

Sprzedaż pojazdu przez powoda oznacza z jednej strony, że pojazd ten nie będzie naprawiany, a z drugiej, że powód z tytułu ceny uzyskał kwotę 5000 zł, stanowiącą dla niego korzyść majątkową.

Z opinii biegłego R. F. sporządzonej w toku postępowania sądowego wynika, że wartość pojazdu powoda według stanu przez szkodą wynosiła 11700 zł (k. 175).

Mając na uwadze okoliczność, że powód uzyskał już od ubezpieczyciela kwotę 6977,14 zł, a ponadto uzyskał ze sprzedaży samochodu kwotę 5000 zł, należy wskazać, że suma uzyskanych przez powoda korzyści finansowych jest wyższa niż wartość pojazdu według stanu sprzed szkody.

Trafnie Sąd Rejonowy wyjaśnił, że szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między jego obecnym stanem majątkowym a stanem, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę.

Na chwilę orzekania w rozpoznawanej sprawie uszczerbek majątkowy powoda przestał już istnieć. Suma kwoty 5000 zł, uzyskanej ze sprzedaży uszkodzonego samochodu i kwoty 6977,14 zł, uzyskanej od ubezpieczyciela tytułem świadczenia ubezpieczeniowego odpowiadającego odszkodowaniu za szkodę majątkową, jest wyższa niż wartość pojazdu według stanu sprzed wyrządzenia szkody. W majątku powoda na chwilę obecną nie występuje zatem uszczerbek, który miałby zostać zrekomensowany przez sprawcę szkody, a tym samym przez ubezpieczyciela. Zasądzenie zatem na rzecz powoda dodatkowej kwoty świadczenia ubezpieczeniowego spowodowałoby niczym nieuzasadnione wzbogacenie powoda. W istocie powód uzyskałby wówczas korzyść na skutek wyrządzenia mu szkody przez inną osobę, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadami odpowiedzialności odszkodowawczej z

tytułu czynu niedozwolonego i odpowiedzialności ubezpieczeniowej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Zaspokojenie całości roszczeń powoda oznaczało, że zlecenie przez powoda rzeczoznawcy sporządzenia opinii określającej wysokość kosztów naprawy pojazdu pozostawało bez jakiegokolwiek związku z wyrządzoną powodowi szkodą i odmową wypłaty odszkodowania.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok:

1) w punkcie I w ten sposób, że oddalił powództwo również w części obejmującej żądanie zapłaty kwoty 3292,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz żądanie zapłaty kwoty 350 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,

2) w punkcie III w ten sposób, że zasądził od Ł. D. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1422,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

3) w punkcie IV b) w ten sposób, że nakazał ściągnąć od Ł. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 113,19 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

÷

Zmiana zaskarżonego wyroku w punktach III i IV b) jest konsekwencją zmiany tego wyroku w punkcie I.

W związku z tym, że ostatecznie powództwo zostało oddalone w całości, powód jest stroną przegrywającą sprawę w całości w pierwszej instancji w znaczeniu określonym przez przepis art. 98 § 1 k.p.c. Powód powinien zatem zwrócić pozwanemu koszty poniesione przez pozwanego w pierwszej instancji. Koszty te obejmują:

a) opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego = 17 zł (k. 43),

b) wykorzystaną zaliczkę na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego – 500 zł (k. 163, 190),

c) opłatę pocztową za przesłanie pisma procesowego – 5,20 zł (k. 202),

d) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 900 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 – tekst jednolity).

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy nakazał ściągnąć od Ł. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie także kwotę 113,19 zł tytułem tej części nieuiszczonych kosztów sądowych, którą Sąd pierwszej instancji obciążył pozwanego. Odpowiednie zastosowanie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. na podstawie odesłania zawartego w przepisach art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oznacza, że powód, jako strona przegrywająca sprawę w pierwszej instancji w całości, został obciążony całością nieuiszczonych kosztów sądowych wskazanych w punkcie IV zaskarżonego wyroku.

*

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut przytoczony w punkcie 1 części wstępnej apelacji, pomijając wskazanie naruszonego przepisu, pokrywa się co do swojej merytorycznej treści z zarzutem naruszenia przepisu art. 824¹ § 1 k.c.

Określenie przez sąd wysokości odszkodowania za szkodę majątkową na podstawie okoliczności ustalonego stanu faktycznego jest stosowaniem prawa materialnego i nie należy do sfery oceny dowodów.

Zarzuty przytoczone w punktach 2 i 3 części wstępnej apelacji mają znaczenie drugorzędne, z tej przyczyny, że ustalenie na podstawie zeznań powoda, iż powód sprzedał samochód w sierpniu 2017 roku za kwotę 5000 zł, w zestawieniu z ustaleniami co do wartości pojazdu według stanu sprzed szkody i co do kwoty wypłacone już przez ubezpieczyciela, było wystarczające do przyjęcia, że szkoda majątkowa, na jaką powód powoływał się w rozpoznawanej sprawie, została już w całości zrekompensowana.

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od Ł. D. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 633 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja pozwanego została uwzględniona w całości (w całym zakresie zaskarżenia), powód jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Powód powinien zatem zwrócić pozwanemu koszty poniesione przez pozwanego w postępowaniu odwoławczym. Koszty te obejmują:

a) opłatę od apelacji – 183 zł (k. 226),

b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 450 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Anna Podolska-Kojtych Dariusz Iskra Krzysztof Niezgoda

1 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych.